

WILLIAM
GIBSON

MONA LISA
NA PLNÉ GULE

MONA LISA
NA PLNÉ GULE

WILLIAM
GIBSON

MONA LISA
NA PLNÉ GULE

Z angličtiny přeložil
Patrick Frank

sloart

Copyright © 1988 by William Gibson

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Translation © Patrick Frank 2023

Cover art by Wilfred Cormier

ISBN 978-80-566-5893-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými,
ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mojej sestře Fran Gibsonovej
s obdivom a láskou...*

1

SMOG

DUCHA dostala od otca ako darček na rozlúčku. V odletovej hale letiska Narita jej ho odovzdal tajomník v čiernom obleku.

Prvé dve hodiny letu do Londýna ležal zabudnutý v kabelke – hladký, čierny, podlhovastý, na jednej strane vytláčené neodmysliteľné logo Maas-Neotek, druhá jemne zaoblená, aby lepšie zapadla do ruky.

Sedela dokonale vzpriamená na svojom mieste v prvej triede a jej tvár vyzerala ako chladná maska vymodelovaná podľa najtypickejšieho výrazu mŕtvej matky. Okolité sedadlá boli prázdne – otec ich vykúpil. Jedlo, čo jej ponúkol nervózny stevard, odmietla. Prázdne miesta ho desili. Predstavovali hmatateľnú ukážku otcovho bohatstva a moci. Na moment zaváhal, potom sa uklonil a vycúval do uličky. Na letnú chvíľu dovolila svojej maske matkin úsmev.

Duchovia, pomyslela si neskôr kdesi nad Nemeckom, keď sa pozrela na čalúnenie susedného sedadla. Ako dobre sa otec správa k svojim duchom.

Duchovia boli aj za oknom – duchovia v stratosfére európskej zimy, čiastočné obrazy, ktoré sa začína formovať, keď sa na ne nedíva celkom priamo. Mama v parku Ueno, jej tvár krehká v septembrovom slnku. „Žeriavy, Kumi! Vidiš tie žeriavy?“ Kumiko sa pozrela cez jazierko Šinobazu a nevidela vôbec nič, ani jediného žeriava, len pár poskakujúcich čiernych bodiek, čo boli nepochybne vrany. Voda mala hladinu ako zamat, farbu ako olovo a v dial-

ke nad lukostreleckými stavmi sa mihotal rad hologramov. Žeria-
vy uvidela až oveľa neskôr, mnohokrát, vo sne: boli to origami,
hranaté tvary poskladané z neónových plachtíčiek, žiarivo strnu-
lé vtáky, ktoré sa plavia po mesačnej krajine matkinho šialenstva...

Spomenula si aj na otca s roztvoreným čiernym županom, pod
ktorým vidno zálahu vytetovaných drakov. Hrbí sa nad rozľahlým
ebenovým stolom, oči má jasné, no bez výrazu, akoby ich niekto
nakreslil na bábiku. „Mama zomrela, chápeš?“ Všade okolo nej
samé čierne plochy, hranaté tieň. Jeho ruky sa natahujú do kru-
hu svetla zo stolnej lampy, ukazujú na ňu, rukáv sa odhrňa a od-
haľuje zlaté rolexky aj ďalších drakov. Ich krídla splyvajú do vlín,
zdôrazňujú silu a temnotu jeho zápastia, ukazujú na ňu. „Chá-
peš?“ Miesto odpovede ušla a schovala sa v tajnej skrýši, o ktorej
vedela len ona – v úložisku najmenších čistiacich robotov. Celú
noc okolo nej tikali, každých pár sekúnd ju skenovali letnými zá-
bleskami ružových laserov, až kým neprišiel otec nasiaknutý pa-
chom whisky a dunhilliek a neodniesol ju do jej izby na treťom
poschodí bytu.

Spomínala na týždne, čo nasledovali, na otupené dni strávené
najčastejšie s niektorým z otcových tajomníkov v čiernych oble-
koch – s opatrnými mužmi s automatickými úsmevmi a pevne po-
skladanými dáždnicami. Jeden z nich – najmladší a najmenej opatr-
ný – jej na preplnenom chodníku v Ginze, rovno v tieni Hattoriho
hodinovej veže, predviedol improvizovanú ukážku kendo. Čierny
dáždnic švihal a bodal medzi užasnutými turistami, až sa takmer
rozmazával pred očami v zostave prastarého bojového umenia.
Vtedy sa Kumiko usmiala. Bol to jej vlastný úsmev, ktorý narušil
pohrebnú masku, a práve tým zvýšil jej vinu natoľko, že sa hneď
znova utiahla do miesta vo svojom srdci, v ktorom vie, aká je vin-
ná a bezcenná. Najčastejšie ju však tajomníci brávali na nákupy.
Prechádzali s ňou ozrutné supermarkety v Ginze aj desiatky bu-
tikov v Šindzuku odporúčaných v plastovomodrom sprievodco-
vi od Michelina s kostrbatou turistickou japončinou. Kúpovala si
len veľmi škaredé veci – škaredé a drahé – a tajomníci pochodo-
vali po jej boku s lesklými nákupnými taškami v tvrdých dlaniach.

Popoludní sa vracali do otcovho bytu a úhľadne naskladali tašky do jej izby, kde potom čakali, kým ich slúžky zase neodnesú.

No a na siedmy týždeň, v predvečer trinástych narodenín, jej zariadili cestu do Londýna.

„BUDEŠ hosťom v dome môjho *kobuna*,“ povedal jej otec.

„Ale ja nechcem,“ namietla a predviedla mu matkin úsmev.

„Musíš,“ vyhlásil a odvrátil sa. „Objavili sa ťažkosti,“ povedal do temnej pracovne. „V Londýne ti nič nehrozí.“

„A kedy sa vrátim?“

Na to jej neodpovedal. Uklonila sa a s matkiným úsmevom na tvári odišla z pracovne.

DUCH sa zobudil na jej dotyk vo chvíli, keď začali klesať k letisku Heathrow. Päťdesiata prvá generácia biočipov Maas-Neotek vykúzlila nejasnú postavu mladíka na sedadle vedľa nej. Mal prekřížené nohy, hnedé nohavice a jazdecké čížmy. „Ahoj,“ oslovil ju.

Kumiko zažmurkala a otvorila dľaň. Chlapec zablíkal a rozplynul sa. Pozrela sa na hladkú jednotku v ruke a opäť pomaly zavrela dľaň.

„Ahoj ešte raz,“ povedal. „Som Colin. A ty?“

Udivene naňho zízala. Oči mal ako ostrozelený dym, vysoké čelo veľmi bledé a hladké pod šticou neposlušných čiernych vlasov. Cez lesk jeho zubov videla sedadlá na druhej strane uličky. „Ak je to pre teba príliš hrozivé,“ povedal so širokým úsmevom, „môžeme zvýšiť rozlíšenie...“ V tom momente sedel vedľa nej ako živý, všetko nepríjemne ostré a reálne, zamat na chlopniach jeho tmavého kabáta vibroval farbami ako pri halucinácii. „Ale vybíja to baterku,“ podotkol a vrátil sa do predchádzajúceho stavu. „Nezachytil som tvoje meno.“ Zase ten široký úsmev.

„Ty nie si ozajstný,“ povedala mu prísne.

Iba nad tým mykol plecom. „Netreba hovoriť nahlas, slečinka. Ostatní cestujúci by si mohli myslieť, že ti trochu švihá, chápeš? Stačí celkom nečujne. Budem to vnímať cez kožu...“ Rozplietol si nohy, celý sa vystrel a založil si ruky za hlavu. „A zapni si pás, slečinka. Ja sa pásat nemusím, lebo – ako si správne podotkla – nie som ozajstný.“

Zamračila sa a hodila mu jednotku do lona. Opäť sa rozplynul. Zapla si bezpečnostný pás, pozrela sa na ňu a po chvíľke váhania ju znova vzala do ruky.

„Prvý raz v Londýne?“ opýtal sa kdesi z okraja jej zorného poľa. Napriek všetkému prikývla. „Nerada lietaš? Bojíš sa?“

Pokrútila hlavou. Celé to bolo absurdné.

„To nič,“ vyhlásil duch. „Dám na teba pozor. O tri minúty pristávame na Heathrow. Čaká ťa niekto po prilete?“

„Obchodný spoločník môjho otca,“ povedala po japonsky.

Duch sa uškrnul. „Tak to budeš isto v dobrých rukách.“ Žmurkol na ňu. „Nečakala si, že som aj lingvista, čo?“

Zavrela oči a duch jej začal šepkať čosi o archeológii letiska Heathrow a jeho okolia – o neolite, dobe železnej, keramike, nástrojoch...

„SLEČNA Janaková? Kumiko Janaková?“ Angličan sa týčil nad ňou s *gaidžínskou* postavou zahalenou v ozrutných záhyboch tmavej vlny. Spod okuliarov s oceľovým rámom sa na ňu nevýrazne pozerali drobné tmavé oči. Nos mal, akoby ho kedysi rozpučili a už nikdy nedali do poriadku. Vlasy – to, čo z nich ostalo – mal oholené na sivé strnisko a čierne pletené rukavice bez prstov boli celé rozstrapkané.

„Viete,“ povedal, akoby sa potom hneď mala cítiť lepšie, „volám sa Petal.“

PETAL hovoril mestu „smog“.

Kumiko sa celá triasla na studenej červenej koži a pozerala sa, ako za oknom prastarého Jaguara sneží na cestu, ktorej hovoril „M4“. Vločky sa vírili vo vzduchu a takmer okamžite po dopade sa topili na asfalte. Petal šoféroval hladko a mlčky, so stisnutými perami, akoby sa chystal niečo si písať. V porovnaní s Tokiom tam bola absurdne riedka premávka. Presvišťali okolo autonómneho nákladného vozidla Eurotrans s prednou časťou plnou senzorov a reflektorov vo viacerých radoch. Napriek rýchlosti mala pocit, akoby stáli na mieste a okolo nich sa zbierali čiastočky Londýna: mokré tehlové steny, betónové oblúky, čierne kopije z tepaného železa.

Kým sa pozerala, začínalo to naberať tvary mesta. Jaguar zišiel z M4, a kým čakali na križovatkách, mohla cez sneh zazrieť tváre premrznutých *gaidžinov* s tmavým oblečením, brady stiahnuté pod šál či šatku, ženské opätky cvakajúce cez strieborné kaluže. Rady obchodov a domov jej pripomínali nádherne prepracovanú krajinku, ktorú raz videla okolo modelu lokomotívy v osackej galérii jedného európskeho starožitníka.

Vôbec sa to nepodobalo na Tokio, kde sa o minulosť – to, čo z nej ostalo – starajú s priam nervóznou dôslednosťou. Dejiny tam sú nezvyčajnou raritou pod patronátom štátu a ochranou zákona o korporátnom financovaní. Tu jej pripadali ako hlboká podstata všetkého, akoby celé mesto predstavovalo jediný celok z kameňa a tehál, nespočetné vrstvy odkazov a významov, vek po veku generovaný stáročiami diktátu nejakej dnes už nečitateľnej DNA komercie a imperializmu.

„Škoda, že Swain nemohol prísť osobne,“ povedal muž menom Petal. Kumiko nemala ani tak problém s jeho prízvukom, ako skôr so štruktúrou jeho prejavu. Jeho ospravedlnenie jej spočiatku pripadalo ako príkaz. Napadlo jej využiť ducha, nakoniec to však zavrhla.

„Swain,“ nadhodila opatrne. „Pán Swain je môj hosťiteľ?“

Petal sa na ňu pozrel v spätnom zrkadle. „Roger Swain. Otec vám o ňom nehovoril?“

„Nie.“

„Aha,“ prikývol. „Bezpečnostné opatrenia pána Janaku sú v týchto veciach celkom opodstatnené... Muž jeho postavenia a tak ďalej...“ Hlasne si vzdychol. „Ospravedlňujem sa za to kúrenie. Mali sa o to postarať v servise...“

„Vy ste jeden z tajomníkov pána Swaina?“ opýtala sa roliek svalov nad golierom jeho hrubého kabáta.

„Tajomník?“ Zdalo sa, že o tom musí popremýšľať. „Nie,“ odvetil napokon. „To nie.“ Prešli cez kruhový objazd, míňali lesklé kovové markízy a večerný prívál chodcov na chodníkoch. „Už ste jedli? Dali vám niečo počas letu?“

„Nebola som hladná.“ Uvedomovala si matkinu masku na tvári.

„Nuž, Swain pre vás niečo bude mať. Často máva japonské jedlá, tento náš Swain.“ Divne k tomu zacmukal a obzrel sa za ňou.

Hľadela kamsi poza neho, videla bozkávať sa snehové vločky aj to, ako ich nemilosrdne likvidujú stierače.

SWAINOVO sídlo v Notting Hille pozostávalo z troch prepojených viktoriánskych domov ležiacich kdesi uprostred spleti zasnežených námestí, zákrut a uličiek. Petal jej s kuframi v rukách vysvetlil, že číslo 17 je vstupom aj do čísel 16 a 18. „Tam by ste sa nedoklopali,“ vyhlásil a nemotorne ukázal kufrom na lesklú červenú farbu a nablýskané mosadzné kovanie dverí č. 16. „Je za nimi len pol metra železobetónu.“

Pozrela sa dolu kľukatou uličkou na takmer rovnaké fasády, čo postupne mizli na koncoch miernej zatáčky. Snežilo čoraz hustejšie a beztvaré nebo osvetľovala len lososová žiara sodíkových lúčov. Ulica bola pustá, sneh na chodníkoch nedotknutý. Mrzavý vzduch obsahoval divný, cudzorodý nádych spáleniny, horenia, archaických palív. Petalove topánky nechávali na zemi veľké a dokonale presné šlapaje. Boli to čierne semišové oxfordky s úzkou špičkou a mimoriadne hrubou podrážkou zo šarlátového plastu. Celá sa triasla, keď šla v jeho stopách k číslu 17.

„To som ja,“ povedal čiernym dverám. „Počuješ?“ Potom si vzdychol, postavil všetky štyri kufre do snehu, stiahol si z pravačky rukavicu bez prstov a pritisol dľaň na kotúč z lesklej ocele zasadený do jedného z dverných panelov. Kumiko sa zdalo, že počuje tichý bzukot, pišťanie hmyzu, ktoré silnelo a silnelo a odrazu bolo preč. Dvere vibrovali tlmenými dopadmi magnetických závor z druhej strany.

„Vraveli ste Smog,“ nadhodila, keď siahal po mosadznej kľučke. „Hovoril si tak mestu...“

Zmeravel. „Smog,“ povedal. „Áno.“ Otvoril dvere do tepla a svetla. „Je to starý výraz. Čosi ako prezývka.“ Zobral jej batožinu a vykročil s ňou do haly s modrým kobercom a bielym dreveným obložением. Išla za ním, dvere sa za ňou samy zavreli a závory sa s tupým dunením zatiahli naspäť na miesto. Nad bielym kazetovým obkladom visel obraz v mahagónovom ráme: kone na poli, krehké postavičky v červených vestách. Ako stvorené pre elektronického ducha Colina, pomyslela si. Petal už zase položil jej kufre. Na modrom ko-

berci sa váľali hrudky zdupaného snehu. Otvoril ďalšie dvere, za ktorými sa ukázala pozlátaná oceľová klieťka. S rachotom z nej odsunul rolovacie dvere. Kumiko sa do nej iba nechápavo pozerala. „Výťah,“ vysvetlil jej. „S vecami sa v ňom nezmestíme. Vyveziem ich potom.“

Vyzeral prastarý, no pohol sa celkom hladko, len čo Petal masívnym ukazovákomp stisol tlačidlo z bieleho porcelánu. Kumiko musela stáť veľmi tesne pri ňom. Voňal navlhnutou vlnou a kvetinovou vodou po holení.

„Ubytovali sme vás hore,“ povedal a vykročil po úzkej chodbe, „lebo sme si vraveli, že oceníte, aký je tam pokoj.“ Otvoril dvere a naznačil jej, že môže vojsť. „Dúfam, že to bude stačiť...“ Zložil si okuliare a rázne si ich vyčistil pokrčenou vreckovkou. „Idem po kufre.“

Keď odišiel, pomaly obišla masívnu vaňu z čierneho mramoru, čo tam stála ako dominanta nevelľkej izby s nízkym stropom. Steny sa ostro zužovali do stredu plafóna a boli obložené zlatými zrkadlami so škvrnami od staroby. Najväčšiu posteľ, akú kedy videla, obklopovali dve vikierové okná. Priamo nad ňou boli medzi zrkadlami nastaviteľné bodové svietidlá ako lampičky na čítanie v lietadle. Postavila sa k vani a siahla na zahnutý krk pozlátenej labute, ktorý slúžil ako kohútik. Roztiahnuté krídla regulovali vodu. Vzduch v miestnosti bol hrejivý a nehybný. Na moment sa jej zdalo, že ho ako bolestná hmla vyplňa prítomnosť jej matky.

Vo dverách si odkašľal Petal. „Tak čo?“ ozval sa a vošiel dnu s batohom v oboch rukách. „Všetko, ako má byť? Už ste aj hladná? Nie? Tak vás nechám, nech sa tu zabývate.“ Rozostavil kufre okolo postele. „Keby ste mali na niečo chuť, stačí zavolať.“ Ukázal na bohato zdobený starožitný telefón s mosadzným mikrofónom aj reproduktorom na rúčke z rolovanej slonoviny. „Stačí ho dvihnúť, netreba nič vykrúcať. Raňajky budú, kedy chcete. Niekoho sa spýtajte, ukáže vám kde. Potom sa môžete zoznámiť so Swainom...“

Pocit, že je tam s ňou aj matka, sa s jeho návratom rozplynul. Snažila sa znova si ho privodiť, keď jej zaželal dobrú noc a odišiel, no už to nešlo.

Ešte dlho ostala pri vani s rukou na hladkom kove labutieho krku.

2

KID AFRIKA

KID Afrika dorazil do Psej Samoty v posledný novembrový deň. V starožitnom vznášadle ho priviezla mladá beloška Cherry Chesterfieldová.

Slizoň Henry a Vtáko rozoberali cirkulárku na konci Sudcovej pravej ruky, keď sa im do zorného poľa dostal Kidov Dodge. Spod nafúknutého vankúša plného záplat striekali fontány hrdzavej vody, čo sa po celej Samote zbiera na hrboľatej ceste z ocelových plátov.

Prvý ho zazrel Vtáko. Mal ostrý zrak a monokulár s desaťnásobným priblížením zavesený na hrudi spolu s kostičkami najrôznejších zvierat a so starou mosadznou nábojnicou so zúženým hrdlom. Slizoň odlepil zrak od hydraulického zápästia práve vo chvíli, keď sa vztýčil v celej svojej dvojmetrovej výške a namieril monokulár cez mriežku ocelových okien bez skla, ktorá tvorila väčšinu južnej steny Fabriky. Vtáko bol veľmi chudý, samá kosť a koža, a na pozadí bledej oblohy sa jasne rýsovali perute hnedých lakovaných vlasov, podľa ktorých dostal prezývku. Z bokov a zozadu ich mal vyholené až vysoko za uši, takže s perutami a aerodynamickým kačacím chvostom vyzerali ako hnedá čajka bez hlavy.

„No doriti!“ zvolal. „Kurva!“

„Čo je?“ Nebolo ľahké presvedčiť ho, aby sa sústredil, a na túto prácu Slizoň potreboval dva páry rúk.

„Je to ten neger.“

Henry sa zdvihol a utrel si dlane o stehná džínsov, zatiaľ čo Vtáko si vytiahol spoza ucha mikrosóft Mech-5, takže ihneď zabudol na osembodovú kalibráciu servomotorov potrebnú na opravu Sudcovej píly. „Kto šoféruje?“ Afrika nikdy nešoféroval sám, ak sa tomu dalo vyhnúť.

„Nevidím.“ Vtákov monokulár s klepotom padol naspäť medzi kosti a nábojnicu.

Aj Slizoň sa presunul k oknu, aby videl blížiaci sa Dodge. Kid Afrika pravidelne skrášľoval matný čierny lak svojho vznášadla farbou v spreji a spredu jeho pochmúrny dojem narúšal rad chrómových lebiek privarených k masívnemu nárazníku. Kedysi sa mohli chváliť červenými vianočnými svetielkami v očných jamkách, ale teraz už asi stratil záujem o svoj imidž.

Vznášadlo sa blížilo k Fabrike a Slizoň počul, ako sa Vtáko utahuje hlbšie do tieňov. Pod ťažkými bagandžami mu šramotil prach a tenké lesklé špirály oceľových hoblín.

Cez posledný trojuholník obločného skla videl, že Dodge zastavuje rovno pred Fabrikou a hlasno vypúšťa prebytočný tlak z vankúša.

V pološere za ním čosi zarachotilo. Vedel, že Vtáko za regálom na staré diely nasadzuje domáci tlmič na čínsku malokalibrovku, ktorú majú na zajace.

„Vtáko,“ povedal a hodil hasák dolu na térovú lepenku, „je mi jasné, že si tupý sedlák z Jersey, ale musíš mi to v jednom kuse pripomínať?“

„Toho negra nemám rád,“ vyhlásil Vtáko spoza regálu.

„Jasné, a keby sa obťažoval si to všimnúť, ani on by nemal rád teba. Keby zistil, že tam vzadu kempuješ s búchačkou, narve ti ju do zadku.“

Vtáko nereagoval. Vyrástol v nekonečnom rade jerseyjských miest, kde nikto nevie vôbec nič a nenávidí všetkých, ktorí na tom nie sú až tak zle.

„A ja by som mu s tým ešte aj pomohol.“ Slizoň si rázne zazipsoval starú hnedú bundu a šiel von ku Kidovmu vznášadlu.

Zaprášené okno na strane vodiča zasyčalo a spustilo sa. Za ním sa objavila bledá tvár, na ktorej bolo vidieť v podstate len obrovské

ochranné okuliare s jantárovým nádychom. Henrymu pod čižmami prašťali staré plechovky prežrané od hrdze a krehké ako suché lístie. Vodič si zložil okuliare a zažmúril naňho výrazne ženské oči. Takže je to dievča, pomyslel si, hoci pre spustené okuliare zase nebolo vidieť ústa a bradu. Kid bude na opačnej strane, čo je dobré pre prípad, že by Vtáko fakt začal strieľať.

„Chod' na druhú stranu,“ povedala mu šoférka.

Obišiel vznášadlo. Už pri chrómových lebkách počul, ako s rovnakým syčaním klesá okno na strane spolujazdca.

„Slizoň Henry,“ povedal Kid. Jeho dych sa v chladnom vzduchu Samoty menil na paru.

Henry sa mu pozrel do podlhovastej čiernej tváre. Mal orieškovohnedé oči prižmúrené ako mačka, ukrutne tenké fúziky a pleť ako nábytkárska brúsená koža.

„Zdravíčko, Kid.“ Zvnútra bolo cítiť akési kadidlo. „Ako sa máš?“

„Nuž,“ povedal Afrika a ešte viac prižmúril oči, „možno si spomínaš, ako si raz vrazil, že keď mi bude treba helfnúť...“

„Jasné,“ prikývol Slizoň s prvými náznakmi obáv. Kid Afrika mu raz zachránil život, keď sa ho partia nahnevaných černochoch rozhodla zhodiť z balkóna na štyridsiatom treťom poschodí vyhoreného mrakodrapu v Atlantic City. „Niekto ťa chce zhodiť z vežiaka?“

„Chcem ťa s niekým zoznámiť, Slizoň,“ povedal Kid miesto odpovede.

„A potom si budeme kvit?“

„Slizoň Henry, táto krásna deva je slečna Cherry Chesterfieldová z Clevelandu v štáte Ohio.“ Henry sa sklonil a pozrel na šoférku. Blond hriva, namaľované oči. „Cherry, toto je môj blízky osobný priateľ Slizoň Henry. Keď bol mladý a drsný, pôsobil v gangu Deacon Blues. Teraz je starý a drsný, takže zaliezol sem do tejto diery a venuje sa, ehm, umeniu. Má naň, ehm, talent.“

„To on stavia tie roboty,“ povedala s ústami plnými žuvačky. „Tak si vrazil.“

„To je presne on,“ vyhlásil Kid a otvoril dvere. „Počkaj nás tu, zlatko.“ Vystúpil do Samoty v norkovom kožuchu, čo sa mu šúchal

o dokonale vyčistené topánky zo žltej pštrosej kože, a Slizoň na moment zazrel vzadu vo vznášadle akúsi nemocničnú scénu s obväzmi a chirurgickými hadičkami...

„Hej, Kid,“ opýtal sa, „čo to tam máš?“ Afrika zdvihol ruku s množstvom prsteňov a naznačil mu, nech počká. Dvere sa hlasno zabuchli a Cherry Chesterfieldová zavrela aj obe okná.

„Práve o tom sa musíme porozprávať, Slizoň.“

„NEŽIADAM zase až tak veľa,“ povedal Kid Afrika opretý chrbtom v norkovom kožuchu o holý kovový stôl. „Cherry má licenciu zdravotnej techniky a vie, že dostane zaplatené. Je to fajn baba, Slizoň.“

„Kid...“

Afrika mal vzadu vo vznášadle polomŕtveho chlapa v kóme alebo takom čomsi, napojeného na čerpadlá a hadičky a akúsi simstimovú zostavu. Všetko to bolo fixne upevnené ku kovovým nosidlám zo starej sanitky – ešte aj batérie a všetko ostatné.

„A čo je toto?“ Cherry, ktorá išla za nimi po tom, čo Kid ukazoval Slizoňovi chlapa v priestore pre batožinu, sa teraz pozerala na mohutného Sudcu. Presnejšie, na jeho časť – rameno s cirkulárkou ležalo na térovej lepenke na zemi, na ktorej sa ho snažili opraviť. Ak má licenciu zdravotnej techniky, pomyslel si Henry, jej pôvodná majiteľka si asi ešte nevšimla jej stratu. Na sebe mala prinajmenšom štyri kožené bundy, všetky priveľké na jej postavu.

„Slizoňovo umenie, ako som ti hovoril.“

„Ten chlap zomiera. Smrdí po štankách.“

„Uvoľnil sa mu katéter,“ vysvetlila Cherry. „Čo to má akože robiť?“

„Nemôžeme si ho tu nechať, Kid. Exne nám pred očami. Ak ho chceš odkrágľovať, tak ho rovno šmar do diery na Samote.“

„Ten chlap nezomiera,“ trval na svojom Afrika. „Nie je zranený, nie je chorý...“

„Tak čo s ním, kurva, je?“

„Je nafetovaný, kamarát. Je na dlhom tripe. Potrebuje len pokoj a ticho.“

Henry sa pozrel z Kida na Sudcu a potom naspäť na Kida. Chcel sa znova pustiť do toho ramena. Afrika vrazil, že chce uňho nechať toho chlapa na dva, možno tri týždne. Starat' sa oňho bude Cherry.

„Stále to nechápem. Je to tvoj kamoš či čo?“

Kid Afrika len mykol plecami v norkovom kožuchu.

„Tak prečo ho nenecháš u seba?“

„Nie je tam dosť pokoja. Ani ticha.“

„Kid,“ povedal Slizoň, „jasné, dlhujem ti protislužbu, ale nie takúto šialenú. Aj tak mám prácu a je to fakt úchylné. Okrem toho, ešte je tu Džentrik. Išiel do Bostonu, ale zajtra v noci sa vráti a nebude sa mu to páčiť. Vieš, aký vie byť k ľuďom... A toto všetko mu vlastne tak trochu patrí...“

„Visel si z balkóna, kamarát,“ povedal Kid Afrika smutne. „Spomínaš?“

„Jasné, spomínam, ale...“

„Ale asi nie dosť dobre,“ dokončil miesto neho Kid. „Okej, Cherry. Ideme. Nechceli by sme ísť cez Psiu Samotu potme.“ Odlepil sa od kovového pracovného stola.

„Pozri sa, Kid...“

„Kašli na to. Vtedy v Atlantic City som ani nevedel, ako sa voláš. Akurát som si hovoril, že nechcem vidieť bieleho chalana rozstriedaného cez pol ulice, chápeš? Takže som nevedel tvoje meno vtedy a zdá sa, že ho neviem ani dnes.“

„Kid...“

„Áno?“

„Okej. Môže ostať. Maximálne na dva týždne, jasné? Dáš mi slovo, že potom si poňho prídeš? A musíš mi pomôcť nejako to vybaviť s Džentrikom.“

„Čo na to treba?“

„Drogy.“

VTÁKO sa vynoril z tieňov, až keď sa Kidov Dodge už znova rútil cez Samotu. Vyliezol spoza kopy zlisovaných áut, čo vyzerali ako hrdzavé palety z podrvenej ocele, sem-tam ešte aj s lakom.

Slizoň sa naňho pozeral z okna vysoko vo Fabrike. Štvorce oceľových okien mali miesto skla kusy igelitu a ďalších nazbieraných plastov, každý s iným odtieňom a hrúbkou. Stačilo mu nakloniť hlavu a videl Vtáka cez tabuľku ostroružového akrylu.

„Kto tu býva?“ opýtala sa ho zozadu Cherry.

„Ja,“ odvetil, „Vtáko, Džentriček...“

„Myslím v tejto miestnosti.“

Obrátil sa a pozrel sa na ňu pri nosidlách s prístrojmi. „Ty,“ povedal jej.

„To je tvoja izba?“ Pozerala sa na kresby prilepené na stene – jeho pôvodné návrhy Sudcu, jeho Vyšetrovateľov, Mrchožrúta a Bosorky.

„Tým sa netráp.“

„Nieže sa začneš o niečo pokúšať!“ varovala ho.

Premeral si ju. V kútiku úst mala veľký červený vred. Odfarbené vlasy jej stáli na všetky strany ako názorná ukážka statickej elektriny. „Ako som vravel, tým sa netráp.“

„Kid tvrdil, že tu máš elektrinu.“

„Mám.“

„Tak by sme ho mali napojiť,“ povedala a obrátila sa k nosidlám. „Nežerie to veľa, ale v baterkách už asi šťava neostala.“

Prešiel k nemu a pozrel sa mu do strhanej tváre. „Povedz mi jedno,“ spustil. Tie hadičky sa mu nepáčili. Jedna viedla do nosa a jeho napínalo už len z tej predstavy. „Kto to je a čo presne s ním Afrika robí?“

„Nič s ním nerobí,“ vyhlásila a oživila displej biomonitora prilepeného k nosidlám striebornou páskou. „Stále má REM, akoby v jednom kuse sníval...“ Muž na nosidlách bol zazipsovaný v úplne novom spacom vaku. „Nech je to už čokoľvek, on za to Kido-ovi platí.“

Na čele mal prilepenú celú sieť dermatród, čierny kábel pripnutý k boku nosidiel. Henry ho sledoval až k masívnemu sivému balíčku, ktorý akoby dominoval všetkým ostatným prístrojom. Simstim? Na to nevyzerá. Nejaká kyberpriestorová konzola? Džentriček o kyberpriestore vedel veľa alebo aspoň veľa hovoril, no

Slizoň si nedokázal spomenúť, či vravel aj niečo o tom, že ostaneš pripojený aj v bezvedomí... Ľudia sa pripájajú, aby tam mohli ka-dečo robiť. Nasadia si dermatródy a sú tam. Všetky dáta na svede tam vyzerajú ako ozrutné neónové mesto, takže sa medzi nimi môžete premávať a aspoň vizuálne si ich prezeráť. Keby to tak nebolo, nekonečne by sa skomplikovala cesta ku konkrétnym dátam, o ktoré ide. Ikony, tak im hovoril Džentrík.

„On za to Kidovi platí?“

„Hej,“ prikývla.

„Za čo?“

„Za to, že ho drží v tomto stave. A že ho ukrýva.“

„Pred kým?“

„Neviem. Nepovedal.“

Ticho, čo medzi nimi zavládlo, narušal iba chrapľavý dych toho muža.

3

MALIBU

TEN dom mal svoj vlastný špecifický pach. Vždy v ňom bol rovnaký.

Patril k času, slanému vzduchu a entropickej povahe drahých domov postavených príliš blízko pri mori. Možno patril aj k obydliam, ktoré sú krátko, no často neobývané – k domom, ktoré sa otvárajú a zatvárajú podľa toho, ako sa premiestňujú ich nepokojní obyvatelia. Predstavovala si prázdne izby, tichý kvet hrdze na chróme, fľačky bledej plesne v skrytých kútoch. Architekti akoby chceli uznať večné procesy, a tak podporili koróziu: slaná voda natoľko rozožrala masívne oceľové zábradlie, že z neho ostali len tyčie tenké ako zápästie.

Podobne ako susedné domy, aj tento sa krčil na fragmentoch zničených základov a jej prechádzky po pláži sa občas menili na hotový archeologický prieskum. Snažila sa vidieť minulosť tohto domu, ostatných domov a ich hlasov. Sprevádzať ju pritom ozbrojený dron, nevelký vrtuľník Dornier, ktorý sa zdvihol zo skrytého hniezda na streche zakaždým, keď zišla z prednej verandy. Vedel sa vznášať takmer nehlučne a bol naprogramovaný tak, aby sa vyhýbal jej zornému poľu. Na tom, ako ju sledoval na každom kroku, bolo niečo smutne túžobné, akoby to bol drahý, no nedocenený vianočný darček.

Vedela, že ju cez kamery na Dornieri sleduje Hilton Swift. V dome na pláži sa nemohlo stať takmer nič bez vedomia Sense/Netu. Jej samota, ten týždeň, čo si vyžiadala, bol pod neustálym dohľadom.